

בבית המשפט העליון בירושלים

רע"א 8519/02

בפני: כבוד השופט א' ריבלין

המבקש: סיידה ג'מאל

נ ג ד

המשיב: פקיד שומה נצרת

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת בבש"א 1947/02, עמ"ה 173/00, 172/00 מיום 21.8.2002 שניתנה על ידי כבוד השופט נסים ממך

בשם המבקש: עו"ד פאדי עבדאללה

בשם המשיב: עו"ד גיא מיכלין

החלטה

1. המשיב - פקיד שומה נצרת - הוציא למבקש שומות לפי מיטב השפיטה בהתאם להוראת סעיף 145(א)(2)(ב) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה) ביחס לשנות המס 1993-1996. על שומות אלה הגיש המבקש השגה, שזו לשונה:

הנדון: השגה עבור שומות 03 לשנים 1993 + 1994 + 1995 + 1996

מאחר והערכתכם בשומות אינה סבירה ולא מקובלת על הדעת ואני ניהלתי את הספרים לפי החוק אבקש מכבודכם לבטל את השומות הנ"ל ולקבל את הדוחות. נא לרשום השגה (-)

להשגה זו לא נלוו נימוקים אחרים.

מקום בו לא הושגה הסכמה בין הנישום לפקיד השומה על תיקון השומה לאחר הגשת ההשגה, נדרש פקיד השומה, על-פי הוראת סעיף 152(ב) לפקודה, לקבוע את

המס בצו, וזאת, תוך שנה מהיום שהוגשה הודעת ההשגה. לא הוציא פקיד השומה צו מס תוך שנה מיום הגשת ההשגה, הרי שיראו את ההשגה - כך קובעת הוראת סעיף 152(ג) - כאילו נתקבלה על-ידי פקיד השומה.

2. בהתאם לסמכותו לפי הוראת סעיף 152(ב) הנ"ל, הוציא המשיב צווים בהם קבע את גובה השומות בהם חב המבקש ביחס לשנות המס האמורות. עם זאת, הצווים הוצאו רק לאחר כשנה ותשעה חודשים מיום הגשת ההשגה בנוסחה המקורי, קרי, לכאורה, לאחר חלוף פרק הזמן הקבוע בסעיף 152(ג). בערעור שהגיש המבקש על השומות, לבית המשפט המחוזי בנצרת, טען הוא כי בשל חריגה זו מפרק הזמן הקבוע בסעיף 152(ג), בטלים הצווים שהוציא המבקש. המשיב טען, לעומת זאת, כי הצווים הוצאו בתוך פרק הזמן הקבוע בפקודה. לדבריו, במועד הגשת הודעת ההשגה טרם הגיש המבקש הצהרת הון. פקיד השומה שטיפל בהשגה - כך טען המשיב - הודיע למבקש כי אין מקום לרשום השגה כל עוד לא הוגשה הצהרת ההון. הצהרת ההון הוגשה - כך הוסבר - רק לאחר שחלף המועד להגשת ההשגה, ולכן איבד המבקש את זכותו להשיג על השומה. פקיד השומה הסכים, כך לדברי המשיב, לפנים משורת הדין, לראות את יום הגשת הצהרת ההון כיום הגשת ההשגה, ולהתייחס להודעת ההשגה כאילו הוגשה במועד הקבוע בפקודה. מאחר שהצווים הוצאו טרם שחלפה שנה ממועד הגשת הצהרת ההון, הרי שהם הוצאו, כך הוא טען, בתוך פרק הזמן הקבוע בפקודה. יתרה מזאת, המשיב טוען, כי הוא היה רשאי לדחות את ההשגה על הסף בשל היותה בלתי-מנומקת, אך העדיף, לטובת הנישום ועל מנת לקצר את הליכי בירור השומה, לבקש הצהרת הון אשר על בסיסה יוכל לאמוד את השומות.

3. בית המשפט קמא (כבוד השופט נסים ממון) דחה את טענתו של המבקש, ולא ריאתי מקום להתערב בהחלטתו. בית המשפט קבע כי הודעת ההשגה היתה בלתי מנומקת, בניגוד לנדרש לפי סעיף 150(א) לפקודה. בית המשפט גם קיבל את טענתו של המשיב כי הוא ביכר להימנע מדחיית ההשגה על הסף, ובמקום זאת, הודיע למבקש, לפנים משורת הדין, כי לשם השלמת הגשת הודעת ההשגה, נדרש הוא להגיש הצהרת הון. זאת ועוד, בית המשפט מצא כי משנמנע המבקש מלהשיג על האמור במכתב מאת פקיד השומה, הרי שהוא הסכים, במפורש או מכללא, כי יש למנות את מועד ההשגה מיום הגשת הצהרת הון. וממילא אין יסוד לטענה בדבר התיישנות צו השומה. בנסיבות אלה, בין כך ובין כך, לא מצאתי פסול בהחלטה של הערכאה דלמטה.

התוצאה היא שהבקשה נדחת. המבקש ישא בהוצאות המשיב בסך של 15,000

ש"ח.

ניתנה היום, כ"ט בניסן תשס"ג (1.5.2003).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 02085190_P02.doc / אמ
מרכז מידע, טל' 02-6750444 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il